

Învățăături practice din cartea Iov

Partea 1: Bănuieli

Pentru un credincios sincer nu este nimic mai dureros decât să fie acuzat pe bază de presupuneri nedovedite. Și aceasta au făcut cei trei prieteni față de Iov. Ei nu puteau prezenta fapte, care ar fi fost capabile să convingă conștiința lui. În loc să facă aceasta, căutau o dovadă pentru bănuiala lor și în cuvinte nestăpânite, deseori răzvrătite căutau să găsească aceasta la Iov greu încercat.

Aceasta era pentru el deosebit de zdrobitor, și noi știm cât de dureros a simțit el aceasta. Duhul de critică, care stăpânea pe prieteni, i-a împiedicat să aștepte până când Dumnezeu va aduce adevărul lucrurilor la lumină. Căci fără îndoială la Iov era ceva de învinuit, dar el nu a făcut păcatele ascunse, la care ei făceau aluzie. Ei au depășit orice limită, care s-ar fi convenit unei purtări de grijă plină de dragoste, și nu s-au dat în lături să rostească pe față sentința lor aspră. Cu siguranță Dumnezeu ne face cunoscut toate acestea, ca să ne atenționeze cu privire la această greșală fundamentală în judecarea celorlalți credincioși.

Nimic nu este mai periculos decât judecarea după aparențe. Chiar dacă s-ar aduce reclamații mai grave și mai justificate decât cele pe care prietenii le-au putut aduce împotriva lui Iov, totuși Adunarea nu are voie să exercite disciplina – și nici nu ar trebui personal să judeci – atâta timp cât Dumnezeu nu a revelat adevărul. Niciodată nu s-ar fi ajuns la unele sciziuni sau înstrăinări personale, dacă s-ar fi ținut mai mult cont de aceasta. Și deoarece avem în Scriptură o carte, care între altele are scopul să ne păzească de astfel de greșeli, suntem mult mai puțin scuzabili decât prietenii lui Iov.

Pentru Iov era greu să determine pe prieteni să gândească altfel, deoarece ei se refereau la exprimările lui greșite. În privința aceasta, cu regret ei aveau mare dreptate! Cu toate acestea, conștiința lui este curată: el știe că prietenii lui îl nedreptătesc în deducțiile lor. El se știe nevinovat de păcatele îngrozitoare, ascunse, de care ei îl învinovătesc. Chiar dacă el nu înțelege de ce vin aceste suferințe peste el, crede totuși că Dumnezeu Își are mâna în toate. Și acum sufletul lui în această furtună, care bântuie în viața lui, este mânat înapoi și încolo între deznădejde și speranță, între revoltă și încredere. Că la el se găsește de asemenea speranță și încredere a credinței, putem vedea din seria de discuții care urmează (Iov 15-19). Vedem acolo, că înapoia cuvintelor lui Iov stă o încredere mare în dragostea lui Dumnezeu, că el este capabil în suferința lui să exprime o credință care este mult mai tare și mai statornică decât a celorlalți. Și când la sfârșitul istoriei lui Dumnezeu aduce aceasta la lumină, prietenii, care nu au știut despre ea, ajung rușinați: Iov însuși trebuie să se roage pentru ei.

Prima serie de discuții (Iov 3-14) arată clar cum bănuiala celor trei prieteni față de Iov crește mereu. Ei nu au venit imediat cu cele mai răutăcioase concluzii. La început a fost îngrijorarea, în mod deosebit la Elifaz; mai târziu bănuiala a crescut. Și Iov s-a împotrivit cu înverșunare crescândă la învinovățirile rele ale lor, la care el prin felul în care s-a prezentat a subminat încrederea bună a prietenilor în veridicitatea dreptății sale.

Începând cu capitoul 15 devine vizibil că părerea celor trei prieteni se consolidează tot mai mult. Ei încep să vorbească tot mai deschis. Iov dimpotrivă, când se adresează prietenilor, devine liniștit în exterior, și mai demn. Însă lăuntric el este departe de ei, mai mult decât a fost vreodată mai înainte. El îi tratează ca oamenii care nu înțeleg nimic din situația în care se află el și nu au nici o înțelegere clară a căilor lui Dumnezeu. În felul acesta se pierde de ambele părți orice influență bună, atât cu privire la mângâiere, cât și cu privire la îndemnul dumnezeiesc. În mod regretabil în ei toți se găsește numai eșec. Niciunul din ei nu pot da răspunsul adevărat la întrebarea grea, până când Dumnezeu Însuși îi învață pe toți la sfârșitul cărții.

Partea a 2-a: Căile de guvernare ale lui Dumnezeu

Prietenii lui Iov puteau să-și imagineze suferința numai ca răsplată. Ei puteau vedea pe Dumnezeu, care a trimis suferința, numai ca Judecător. Am remarcat aceasta deja altădată. Vrem acum să privim această greșeală sub un alt aspect. Și atunci putem spune: ei credeau că lumea, așa cum ea se prezenta privirii lor, ar trebui să dea o imagine a gândurilor lui Dumnezeu despre om. Sentința lui Dumnezeu cu privire la căile unui om era după părerea lor clar dedusă din situațiile pământești ale acestuia. Tot ce era permis pe pământ, trebuie să fie o imagine fidelă în oglindă a gândurilor lui Dumnezeu în cer despre această chestiune. Așa s-a ajuns că ei au bănuț pe Iov de mare fățarnicie, acum când asupra lui a venit o „judecată” așa de îngrozitoare – tocmai în contrast cu viața lui de odinioară.

Însă adevărul, pe care ni-l oferă privirii viața trăită sub permisiunea lui Dumnezeu, este cu totul altul. Nu au suferit întotdeauna cei dreți în lumea aceasta? Nu au fost dușmanii lor întotdeauna mai tari decât ei? Știm bine că lucrurile au stat așa. Ar trebui noi să fim înclinați să facem aceeași greșeală, căci ce învățătură bogată și clară ne dă cartea Iov! Același Dumnezeu, care dă mărturie în cer despre umblarea dreaptă a lui Iov (Iov 1), îi trimite în același timp încercarea cea mai grea. Un contrast mai mare nici nu se poate imagina.

Cine vede aici bunul plac – așa cum a făcut Iov -, acela nicidecum nu cunoaște intenția lui Dumnezeu. Gândul din Evrei 12, că El disciplinează pe cel care îl iubește, este aici la locul potrivit. Cartea Iov este ca să spunem așa o prezentare vechi-testamentală măreață a acestui gând în formă dramatică. Dar dacă așa stau lucrurile, atunci este de asemenea har deplin din partea Lui, care vrea să transforme răul spre bine pentru aceia, pe care El îi iubește. Și drept urmare părerea prietenilor, care voiau ca în locul bunului plac să impună dreptatea cea mai severă, era total ne la locul ei.

În timpul acela aceasta nu putea fi deplin înțeleasă. Hristos și harul nu erau încă revelate. Însă Dumnezeu au fost întotdeauna același și voia și în timpul acela să fie cunoscut de ai Săi ca Dumnezeul harului. Începând chiar de la primul început al istoriei omenirii, imediat după căderea în păcat, El S-a făcut cunoscut în felul acesta. Sămânța femeii, care trebuia să sfărâme capul șarpelui, era prima făgăduință a acestui har (Geneza 3.15; 2 Timotei 1.9). Fiul Omului, care acolo a fost anunțat ca Salvator, va avea biruința asupra răului; dar nu în alt fel, decât prin suferință. Ca Cel lovit El va bate pe satan. Șarpele nu Îl va cruța. Chiar dacă i s-ar zdrobi capul, el va zdrobi călcâiul Fiului Omului, sămânța femeii. Acestea sunt căile lui Dumnezeu cu Fiul Său preaiubit. Cine poate arăta măcar un singur păcat al lui Isus? Și cu toate acestea drumul Lui spre biruință a fost un drum al suferinței. Să fie atunci cu omul altfel, care este un preaiubit nu din pricina lui însuși, ci din pricina lui Hristos? Dacă Fiul, Cel desăvârșit de ascultător, a trebuit să sufere toate acestea, și să intre în gloria Sa (Luca 24.26; vezi și Iov 2.10), cu cât mai mult este necesar ca credinciosul slab să învețe sub mâna educatoare a Tatălui să înțeleagă lucrurile minunate care i-au fost dăruite de Dumnezeu.

Este remarcabil că în inimile celor trei prieteni nu se ivește nici măcar o clipă gândul la această călăuzire plină de dragoste, la intrarea în glorie prin suferințe. Însă putem presupune – chiar dacă nu știm exact, căci ei au trăit în afara descoperirilor dăruite părinților -, că lor nu le era necunoscută prima vestire a harului divin (Geneza 3). În sistemul lor de dreptate harul nu a avut loc. Și ei țineau cu tărie de nezguduit la acest sistem – am văzut deja.

Cu totul altfel era la Iov. Chiar dacă în momente de răzvrătire atribuia lui Dumnezeu samavolnicie, totuși inima lui nu avea pace. Și așa vedem în partea care începe cu capitoul 15, că la Iov se întâlnea gândul referitor la har, la mântuire și răscumpărare. Este unul din punctele culminante ale cărții, când lumina străpunge întunericul la el și credința lui se manifestă în mod minunat (Iov 19).

Și totuși – adevărul are întotdeauna mai mult decât o latură – trebuie să spunem că lecția dată nouă de cartea Iov s-ar pierde dacă în cei trei prieteni am vedea numai lipsa de spirit autocritic. Felul de gândire greșit a fost intensificat la ei prin înțelegere greșită. Nu este deseori așa? Cât de greu poate fi să spui într-un anumit caz, dacă este vorba de greșeală sau de îndărătnicie. Nu numai gândurile păcătoase și dușmănoase, ci și necunoașterea cu privire la căile lui Dumnezeu a condus pe prieteni la o comportare lipsită de dragoste.

Necredincioșii și cei neînțorși la Dumnezeu sunt îndepărtați de la Dumnezeu prin încăpățănare și prin minciuna lui Satan. Cu cei temători de Dumnezeu este altfel. Și ei pot fi duși în rătăcire în mod trist. Însă de cele mai multe ori este atunci o cunoaștere superficială despre Dumnezeu sau despre oamenii care conduc pe drumuri greșite. Adevărul pe jumătate este deosebit de periculos. Felul de a studia unilateral poate fi foarte nimicitor. Când adevărurile relative sau valabile individual sunt făcute principii absolute și li se dă o interpretare rațională, și pe lângă aceasta din ele se trag cele mai aspre concluzii, ce confuzii mari și dogme nespirtuale rezultă atunci!

Tocmai am amintit, că suferința credincioșilor deseori nu este în concordanță cu buna plăcere a lui Dumnezeu cu privire la umblarea lor. Dar pe de altă parte nu este adevărat, că păcatul nu are nimic a face cu suferința omului în lumea aceasta. Dacă nu ar fi nici un păcat, niciodată nu ar fi fost suferință. Harul a fost revelat deja în Paradis, dar la fel și judecata. După căderea în păcat pământul trebuia să fie o scenă a blestemului și încercării, acoperit cu spini și pălămidă, cu moarte și suferință pretutindeni. Și dacă privim omul în viața aceasta, oricine ar fi el: dacă el trăiește în păcat, nu are el de suferit? Fără îndoială, da! Este o regulă fix stabilită a căilor de guvernare ale lui Dumnezeu, că nimeni nu se poate deda păcatului fără să aibă ca urmare răsplata severă din mâna lui Dumnezeu, cu toate că pentru lucrarea harului întotdeauna este o posibilitate. Este valabil nu numai pentru viitor, ci și pentru viața aceasta, că se culege ceea ce s-a semănat.

Dar aceasta este singurul lucru și tot adevărul? Este Dumnezeu limitat în ceea ce face și nu face? Desigur nu! Aici se arată, ceea ce am remarcat deja, că noi avem a face nu numai cu Dumnezeu, ci și cu satan. El știe foarte bine în ce fel trebuie să pună pe prim plan o parte deosebită a adevărului, pentru ca prin aceasta să ducă în rătăcire pe credincioși. El este nu numai acuzatorul nostru înaintea lui Dumnezeu (Apocalipsa 12.10), ci și înșelătorul, mincinosul de la început, tatăl minciunii (Ioan 8.44). Așa cum el este lupul în piele de oaie, căpetenia întunericii, care vine la noi ca înger al luminii, la fel el este și mincinosul îmbrăcat în haina adevărului (pe jumătate) (Geneza 3.5). Să fim cu ochii în patru înaintea lui! Noi nu vom fi scuzați, dacă vom fi înșelați de el. Prietenii lui Iov nu au fost. Cu cât mai puțin vom fi noi, care posedăm cartea Iov și în afară de aceasta încă multe alte atenționări. Întreaga Sfânta Scriptură este în posesia noastră. Și mai mult: noi Îl cunoaștem pe Hristos Însuși, Cel care este calea, adevărul și viața, ca Domn al nostru. Cât de mare este atunci responsabilitatea noastră de a umbla în lumina pe care Dumnezeu ne-a dăruit-o în El!

Cu privire cunoscătoare de oameni viața sufletului credinciosului, chiar și în slăbiciunea lui, este încercată și marcată. Dumnezeu, cunoscătorul inimii, vrea să ne ajute să ne cunoaștem pe noi înșine. El Însuși ne îndreaptă atenția, că, în timp ce Iov și prietenii lui nu erau de scuzați, responsabilitatea noastră este mult mai mare în acest timp de har.

Partea a 3-a: Suferințele celui drept

Versete călăuzitoare: Iov 16.10,11,16,17,20,21

Iov 16.10,11,16,17,20,21: Ei îşi deschid larg gura împotriva mea; îmi lovesc obrazii cu dispreţ, se adună împreună împotriva mea. Dumnezeu m-a dat celui nelegiuit şi m-a aruncat în mâinile celor răi. ... Faţa mea este roşie de plâns şi pe genele mele este umbra morţii, deşi nu este violenţă în mâinile mele şi rugăciunea mea este curată. ... Prietenii mei sunt batjocoritorii mei, dar ochiul meu varsă lacrimi către Dumnezeu. De ar fi un mijlocitor pentru om la Dumnezeu, ca un fiu al omului pentru prietenul său!

Această prezentare a suferinţelor celui drept, înconjurat de duşmani şi batjocoritori, ne aminteşte în chip viu de psalmi, în mod deosebit Psalmul 22. Chiar şi concordanţa unor expresii ne surprinde (Iov 16.10 şi Psalmul 22.13). Psalmul 22 este o prezentare profetică a suferinţelor lui Hristos la cruce. Ne-am referit deja, cum Iov în anumite privinţe în împrejurările lui este un model al Domnului Isus. Dar cât de cu totul alta este comportarea lui în aceste împrejurări decât comportarea Mântuitorului! În gura lui Iov nu se găsesc cuvintele: „Totuşi Tu eşti Cel Sfânt” (Psalmul 22.3), cu care Mântuitorul a primit toate suferinţele, chiar şi cele din partea oamenilor, din mâna Tatălui Său. Faţă de desăvârşirea lui Hristos, Iov arată – în aceleaşi împrejurări – ce este slăbiciunea omenească. El învinuieşte pe Dumnezeu, şi urmarea naturală este amărăciunea. Starea sufletească a unui om este determinată de relaţia lui cu Dumnezeu. De aceea cât este deosebit de important să posedăm cunoaşterea adevărată despre Dumnezeu şi să ne bucurăm în El, aşa cum este El cu adevărat! Chiar dacă noi trebuie să ne condamnăm singuri, totuşi sufletul nostru se odihneşte la El cu încredere deplină în dragostea Sa. Şi numai atunci când noi ne bucurăm din toată inima de dragostea Lui, putem dovedi dragoste altora. Minunate însă au fost căile bogate în har ale lui Dumnezeu cu Iov suferind! Cu cât pătrundem mai mult în această istorie bogată în conţinut şi învăţătură, cu atât mai viu ne devine conştient că mâna care loveşte a Domnului este o mână a dragostei. Ceea ce noi cunoaştem ca adevăr din frumosul capitol doisprezece al epistolei către Evrei vedem, ca să zicem aşa, petrecându-se aici înaintea ochilor noştri, şi anume aşa fel că devenim mereu conştienţi: acest Iov nu este o făptură ciudată, probabil legendară din negura timpurilor, în care putem pătrunde cu greu. Nu, el este un om viu, un om care a trăit, ale cărui căi şi suferinţe au fost păstrate pentru noi în Scriptură prin înţelepciunea prevăzătoare a lui Dumnezeu, aşa că noi îl avem aproape de noi şi îl cunoaştem clar ca pe unul dintre noi. Suferinţa lui este în principiu şi suferinţa noastră. Dumnezeu, Cel care i le-a trimis, este şi Dumnezeul nostru. Şi învăţătura minunată, pe care el a învăţat-o prin harul lui Dumnezeu în suspine şi amărăciunea sufletului, putem s-o învăţăm şi noi.

Partea a 4-a: *Știu că Răscumpărătorul meu trăiește!*

Versete călăuzitoare: Iov 19.23-27

Iov 19.23-27: O, de ar fi scrise cuvintele mele! O, de ar fi înscrise într-o carte! De ar fi gravate cu condei de fier și plumb, în stâncă, pentru totdeauna! *Dar știu că Răscumpărătorul meu trăiește și la urmă El Se va ridica pe pământ. Și după ce această piele a mea va fi nimicită, totuși fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu: pe care eu însumi Îl voi vedea și ochii mei Îl vor privi, și nu ai altuia. Mi se topesc rărunchii înăuntrul meu.*

Aici, ca răspuns la toate acestea, unde împrejurările, prietenii și înainte de toate propria inimă rătăcitoare au încercat să-l înstrăineze tot mai mult și tot mai departe de Dumnezeu, lumina credinței începe deodată să lumineze întunericul drumului de suferințe al lui Iov. Ce spune el acum nu se potrivește în cadrul gândurilor lui de odinioară, contrazice cele mai multe din cele pe care el le-a exprimat până acum. Nici nu sunt gândurile lui proprii, ci el se alătură momentelor, pe care le-am cunoscut deja, în care Duhul lui Dumnezeu l-a luminat, la fel de neașteptat ca și acum. Gândul la *Mijlocitorul* (Iov 9.33), la *Martorul în ceruri* (Iov 16.19) și la o *înviere a morților* (Iov 14.14) sunt contopite aici în cunoașterea că Salvatorul lui trăiește și că Acesta, chiar dacă trupul nenorocit al lui Iov va pieri, *va triumfa cândva asupra țărâneli*. Atunci Iov îl va vedea ca Dumnezeu al lui și se va bucura personal în El, și inima lui privește spre acest moment cu o dorință mare (Iov 19.25-27).

Aceste cuvinte fac parte desigur din cele mai frumoase cuvinte, pe care le găsim în cartea Iov, da, ele fac parte din cele mai minunate manifestări ale credinței din întreaga Scriptură. Lui Dumnezeu I-a plăcut să împlinească rugăciunile lui Iov, care au precedat aceste cuvinte. Ele au fost scrise, păstrate într-o carte. Și în ce carte deosebită! Și chiar dacă ele nu sunt realmente gravate în stâncă cu un condei de fier, sunt totuși păstrate pentru veșnicie în Cuvântul lui Dumnezeu, care vor rămâne păstrate chiar și atunci când stânca s-a prăbușit demult în praf (Iov 19.23,24). Cât de puternic este Dumnezeu, care poate în astfel de împrejurări să lucreze astfel de lucruri în inima unui om, care într-un anumit sens era încă un rătăcitor!

Dacă ne gândim câte cunoștințe bogate despre lucrurile divine posedăm noi prin Sfânta Scriptură, atunci trebuie să fim cuprinși de uimire că în aceste timpuri de demult și în afara descoperirii făcute lui Israel au putut fi rostite astfel de gânduri. Dar chiar dacă în zilele acelea Dumnezeu a făcut cunoscut puține lucruri – acel puțin a trăit prin puterea Duhului Sfânt în inimile acelora care credeau. Găsim aceasta și la patriarhi, chiar și la Iacov. Deoarece principiul credinței lucra așa de puternic în ei, ei puteau deseori să spună lucruri pe care noi acum le cunoaștem ca și cuvinte profetice, deoarece lumina deplină a împlinirii a strălucit asupra lor. Ne amintește de un cuvânt din cartea Proverbe: „Multă hrană este în arătura săracilor” (Proverbe 13.23). Dumnezeu a trezit în ei credința, care a dat cunoașterii lor limitate o însemnătate mare în viitorul îndepărtat.

La noi amenință pericolul contrariului! În Hristos ne-a fost revelată plinătate de har și adevăr. Dar trăim noi în ea? Are „multe” la noi același efect asupra vieții noastre spirituale așa cum a avut „puținul” la credincioșii din zilele de demult? Nu este deseori așa, că noi posedăm personal puțin din multul care ne-a fost dăruit?

Fie ca și noi să ne putem bucura ca Iov de aceeași certitudine, așa cum a făcut el în mijlocul încercărilor sale! Și să nu fie necesar ca Dumnezeu să ne facă să ne rușinăm gândind la credința lui Iov, deoarece siguranța lui într-o așa cunoaștere redusă era mai mare decât a noastră!

În viața spirituală este așa, că în puține cuvinte se spune de cele mai multe ori cel mai mult. Pe când Iov în suferința lui cea mai mare a ajuns la o mărturisire a credinței pe cât de neașteptată pe atât de minunată, găsim în cuvinte puține o așa bogăție de gânduri, că se merită să medităm în mod deosebit la acest pasaj.

Ce este credința – nu conținutul ei, ci în ceea ce privește natura și caracterul ei -, nu găsim niciunde în Scriptură exprimat mai clar ca în Evrei 11. Ea este o certitudine cu privire la lucrurile care nu se văd, o speranță în făgăduințele care încă nu au fost împlinite. Și Duhul Sfânt lasă pe credincioșii Vechiului Testament să treacă prin fața noastră: toți bărbați și femei, care țineau cu tărie la lucrurile nevăzute, la făgăduințe neîmplinite, în mijlocul împrejurărilor care stăteau în contradicție absolută cu așteptările lor. Taina credinței lor era, că ei țineau cu tărie de Dumnezeu ca Acela care „dă viață celor morți și cheamă cele care nu sunt ca și cum ar fi”. Așa a acționat Avraam (Romani 4.17,18) și în principiu așa au acționat toți care ca și el „împotriva speranței, au crezut cu speranță”. Credința lor a crescut prin harul lui Dumnezeu odată cu greutățile, și când apoi au venit la ei înșiși împotrivirea, suferința, necazul și le-au amenințat viața și persoana lor, atunci ei puteau exclama împreună cu psalmistul: „Carnea mea și inima mea se topesc; Dumnezeu este stânca inimii mele și partea mea pentru totdeauna” (Psalmul 73.26) și împreună cu profetul: „Pentru că, deși smochinul nu va înmuguri și rod nu va fi în vițe, rodul măslinului va lipsi și ogoarele nu vor da hrană, turma va fi nimicită din staul și nu va fi nici o cireadă în grajduri, eu tot mă voi bucura în Domnul, mă voi veseli în Dumnezeul salvării mele” (Habacuc 3.17,18).

Printr-o astfel de credință au putut rămâne credincioși chiar și în mijlocul dușmanilor și la enumerarea greutăților lor puteau mărturisii cu îndrăzneală: „Toate acestea au venit peste noi și noi nu Te-am uitat și n-am fost necredincioși legământului Tău” (Psalmul 44.17).

Ah, acest „cu toate acestea” al credinței! Ce har să poți rosti aceasta din toată inima! Să poți spune lumii, batjocoritorilor, împrejurărilor, vieții întregi, da, chiar și morții: Ceea ce îmi prezinți este adevărat, recunosc; tu mă pui în fața realităților, ei bine, eu trăiesc în ele, dar cu toate acestea țin cu tărie la Dumnezeul meu, la făgăduințele și promisiunile Lui, și mă bucur, ca și cum aș vedea pe Cel nevăzut (Evrei 11.27).

Așa era și la Iov. Făcând excepție de suferințele lui trupești, cât de multe au fost îndoielile, cărora a fost expus! Mereu încearcă prietenii lui să facă să i se clatine credința și încrederea lui în Dumnezeu. Și când Iov privea în jurul lui, el trebuia să le dea dreptate. Însă după aceea credința lui învinge și el spune: Știu că Răscumpărătorul meu trăiește! Da, el este foarte convins de aceasta, cu toată starea lui aparent lipsită de speranță!

Iov trăia în afara lui Israel. Însă istoria lui a fost scrisă în ebraică, și Dumnezeu a dăruit-o lui Israel ca parte a revelației Sale. Și acum este ciudat, că Duhul Sfânt, ca să redea gândurile lui Iov referitoare la răscumpărătorul său, folosește un cuvânt, care și în alte locuri este tradus prin „răscumpărător”. Iov spune deci literar: știu că răscumpărătorul meu trăiește. În Leviticul 25.25-55 se vorbește despre acest răscumpărător.

Dacă moștenirea unui israelit era vândută din cauza sărăciei, atunci fratele lui trebuia să răscumpere sau să cumpere înapoi cele vândute. Dacă era un sărăcit în Israel, așa de sărac, că trebuia să se vândă pe sine însuși ca sclav la un străin, era posibilă pentru el o astfel de dezlegare, adică răscumpărarea prin plata unui preț de răscumpărare, și anume, printr-unul din rudele lui de sânge. Și pentru răzbunătorul sângelui se folosește același cuvânt „răscumpărător” sau „eliberator”.

Nu putem intra aici în detalii referitoare la înțelesul spiritual; ne mulțumim cu referirea la faptul că aici avem unul din modelele deosebit de frumoase despre Hristos, de care Legea este așa de plină. Și la Iov a fost gândul acesta: există Unul, care va căuta dreptul meu, Unul care mă va răscumpăra, pe mine

sărăcitul, nenorocitul; știu că El trăiește și că eu Îl voi vedea ca Dumnezeu al meu. Și astfel înțelegem că Iov – ca și ceilalți credincioși ai Vechiului Testament – a apucat prin credință pe Hristos, fără să-L cunoască în descoperirea Lui deplină.

Iov cunoaște totodată, că Răscumpărătorul Lui este mai presus de toate. „Și la urmă El Se va ridica pe pământ”, exclamă el. În Isaia 48.12 citim: „Eu sunt Același: Eu sunt Cel dintâi și Eu sunt Cel din urmă.” Prin Duhul lui Dumnezeu Iov a știut sau a simțit ceva despre acest adevăr. Ca Singurul, care rămâne, Dumnezeu Se va înălța la urmă pe pământ, El, singurul care are autoritatea. Ce mângâiere pentru Iov! Răscumpărătorul, Eliberatorul, trăia. El era măreț peste toate și va fi așa și în viitor. Iov putea mărturisi prin credință că Acesta era Răscumpărător și Eliberator.

Și chiar mai mult. El crede și în viitorul lui minunat. „Și după ce această piele a mea va fi nimicită”, adică distrugerea existenței mele a avut loc pe deplin, atunci eu nu voi pieri și nu mă voi pierde, ci „fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu”. Deci el credea în învierea trupeză. Aceasta este credință! Și ce ciudat, să găsești o astfel de credință în timpul acela!

Un gând, pe care îl găsim deseori în Vechiul Testament, este acela, că numai Dumnezeu Cel viu poate glorifica. Și prin viață se înțelegea unirea sufletului cu trupul, fie acum, fie cândva în înviere. „Voi cânta Domnului toată viața mea”, spune psalmistul, „voi cânta psalmi Domnului meu cât voi fi” (Psalmul 104.33). Când Ezechia a fost bolnav și simțea moartea că se apropie, el se plânge: „Nu-L voi vedea pe Domnul, pe Domnul pe pământul celor vii” (Isaia 38.11). Și mai târziu el mărturisește: „Pentru că nu locuința morților Te va lăuda, nu moartea Te va preamări; cei care coboară în groapă nu mai speră în credințioșia Ta. Cel care trăiește, cel care trăiește Te va lăuda!” (Isaia 38.18,19). Și în cartea Iov găsim de mai multe ori gândul acesta. Și de aceea este sigur, că Iov s-a gândit la înviere, atunci când a spus: „fiind în carnea mea voi vedea pe Dumnezeu.” Prin aceasta el nu voia să spună: răscumpărat din trup, ci: din trupul de înviere, pe care Dumnezeu mi-l va dăruia, după ce distrugerea existenței mele actuale a avut loc definitiv. Și chiar și în aceasta vedem cum Dumnezeu a lăsat pe credincioșii Vechiului Testament să înțeleagă prin credință lucruri asupra cărora El voia să lase lumina revelației Sale să cadă abia în timpuri mult mai târzii.

În strânsă legătură cu aceasta stă dorința mare a lui Iov, să se bucure personal în Dumnezeul său. Și acest gând este adus întotdeauna în Vechiul Testament în legătură cu viața. Impresionante sunt cuvintele cu care Iov exprimă speranța sa. „Pe care eu însumi (de fapt: „pentru mine, în favoarea mea”) Îl voi vedea”, spune el. Dumnezeu ca posesiunea personală a lui, ce gând! Da, El este pentru toți prezent, și nenumărat alții se vor bucura în El. Dar El va fi și pentru fiecare din noi posesiune a noastră, parte a noastră în veșnicie. Cât de plăcut și intim exprimă Iov aceasta: „...ochii mei Îl vor privi, și nu ai altuia.” Nu este ca și cum el ar fi vrut să spună: Dumnezeu, pe care prietenii mei vor să mi-L prezinte, da, așa cum eu însumi am gândit și am vorbit uneori despre El, acesta nu era Dumnezeul meu, ci un Altul, pe care eu nu-L cunoșteam. Însă atunci Îl voi vedea ca Dumnezeu al meu, când toate acestea, toată nenorocirea a trecut pentru totdeauna.

Mai mare certitudine decât posedă Iov nici noi nu putem avea. Este desigur însă un privilegiu să putem deveni conștienți în timpul de acum, în care trăim, de relația noastră personală cu Dumnezeu. Acolo unde un serviciu divin egoist vorbește deseori despre El numai ca „Dumnezeire” și unde tot ce este personal în relație cu El se șterge și se banalizează ca porniri sentimentale, care cândva se vor dovedi ca autoamăgiri, acolo, știind că Îl avem ca posesiune a noastră, putem spune împreună cu Iov fiind plini de speranță vie: „Mi se topesc rărunchii înăuntrul meu.”

Partea a 5-a: Unul dintr-o mie

Versete călăuzitoare: Iov 32-33

Cu capitolul 32 începe în cartea Iov o secțiune cu totul nouă. În cele care au premers s-a pus întrebarea referitoare la cauza suferinței credinciosului. Aceasta nu era o „întrebare teoretică”. Era „practica” cea mai înspăimântătoare în persoana greu încercată a lui Iov. Întrebarea a apărut nu prin mintea căutătoare a omului, ci prin realitatea vie. De aceea oamenii care iau parte la ea sunt luați în totalitate captivi de ea. Ei luptă cu tot ce este în ei pentru o rezolvare, ei exprimă convingerile lor cele mai profunde; tot ce au avut ei parte în viața lor lungă, au văzut, au trăit, au gândit, pun pe talerul cântarului, ca să facă clar unul altuia convingerea lor. În vâltoarea disputei lor este uitată chiar și prietenia, care îi leagă. Și pe lângă aceasta, de pe buzele celui suferind vin acuzații neliniștitoare, îndoieli, cuvinte de împotrivire față de Dumnezeu, dar uneori și cuvinte de încredere în Dumnezeu, copilărească, intimă.

Acum toate aceste cuvinte au amuțit. Tot ceea ce cei trei prieteni știau, a fost spus. În zadar! Ei nu au putut să-l convingă pe Iov. Și el și-a vărsat toată inima înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Acum a sosit timpul lui Dumnezeu. Mai întâi El va vorbi printr-un om lui Iov și prietenilor lui. După aceea vine Dumnezeu Însuși. Și finalul este, că în lumina Lui toate inimile sunt date pe față.

Deci mai întâi un om, trimis de Dumnezeu. Dar nu au vorbit deja destul oamenii? Nu s-a arătat clar, că ei erau neputincioși să găsească o rezolvare pentru enigma suferințelor lui Iov? Nu s-a oprit fiecare la punctul lui de vedere? Am văzut, că cei trei prieteni n-au avut dreptate, dar nici Iov n-a avut dreptate. Deoarece la acești patru bărbați bătrâni, înțelepți a ieșit la lumină așa de clar slăbiciunea omului, ar trebui să fim înclinați să spunem: acum nici un om, cu lipsuri în înțelegere ca toți ceilalți, cu posibilitatea unui fel de gândire greșită; acum Dumnezeu Însuși!

Însă este bine și bogat în învățătură pentru noi, că Dumnezeu a lucrat altfel în istoria lui Iov, decât am fi făcut-o noi; și aici se arată iarăși adevărul cuvântului rostit de Isaia: „Pentru că gândurile Mele nu sunt gândurile voastre ... sunt mai înalte decât gândurile voastre” (Isaia 55.8,9). Bine și bogat în învățătură, deoarece și astăzi se întâlnește deseori ceartă printre credincioși, la care însă uneori este vorba de înțelegerea adevărului, însă prin faptul că de ambele părți este absurditate, unilateralitate și iubire de sine, rezolvarea problemelor este imposibilă. Cât de mult ești uneori pus în încurcătură într-o astfel de ceartă, că nu știi ce parte să alegi! Dar cât de minunat este când Dumnezeu dăruiește unul dintr-o mie, care știe să diferențeze bine, care nu se lasă orbit prin argumentele pro sau contra, ci la timpul lui Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, care apoi întotdeauna este un cuvânt salvator, un cuvânt care conține cu adevărat rezolvarea greutăților. Când se slujește credincioșilor printr-un astfel de cuvânt, cât de rușinați devin aceia care mai înainte erau unul împotriva celuilalt, dar care sunt aduși în același timp unul la altul!

Unul din aceștia era Elihu. Numele lui înseamnă „Dumnezeul meu este El”. Da, el era un martor adevărat, credincios al lui Dumnezeu. El era mijlocitorul adevărat, care a arătat prietenilor lui Iov ce era greșit la ei și a arătat lui Iov drumul mântuirii și al vieții.

S-au exprimat multe păreri referitoare la persoana lui Elihu. S-au arătat tot felul de greutăți, care fac imposibilă înțelegerea corectă a locului pe care el îl ocupă în cartea Iov. S-au exprimat îndoieli referitoare la existența istorică a lui Elihu. Dar de ce? Nu este nici măcar un singur motiv să se acorde mai mică credință valorii istorice a persoanei sale decât lui Elifaz sau Iov. S-a vrut să se vadă în el, ca și în Melhisedec, o ființă supranaturală. Însă pentru aceasta nu este nici o bază. Este adevărat, că o făptură ca a lui Melhisedec apare total neașteptat în istorisirea din Scriptură. Fără tată, fără mamă, fără genealogie, fără să aibă început al zilelor și fără sfârșit al vieții (Evrei 7.3). Însă aceasta nu ne dă

dreptul să vedem ceva supranatural în persoana sa. Toate lucrurile numite nu sunt valabile pentru persoana sa, ci sunt valabile pentru preoția sa. Scriptura însăși ne dă rezolvarea bună: Melhisedec era așa, pentru că Dumnezeu voia să ne dea în el o referire la Hristos. Astfel și noi nu avem nici măcar cea mai neînsemnată pricină să gândim altceva despre Elihu, decât că el era unul din cunoscuții lui Iov și a celor trei prieteni ai lui. Este adevărat însă că felul în care el apare, deodată și neașteptat, ne lasă să vedem, chiar dacă nu un model în adevăratul sens, totuși o referire la Hristos. El era unul din credincioșii antichității, în care lucra Duhul lui Hristos. Aceasta se arată în felul în care el a știut să vorbească conștiințelor și să mențină caracterul lui Dumnezeu.

Elihu era în multe privințe un model al lui Hristos. Vrem însă mai întâi să îndreptăm atenția spre o diferență importantă. Domnul Isus, cu toate că El pe pământ a ocupat un loc de smerenie, a vorbit întotdeauna cu autoritate. Nu așa cum făceau cărturarii, ci ca Unul care posedă cuvintele lui Dumnezeu, cuvintele Tatălui, ca să le facă cunoscut oamenilor. Aceasta era trimiterea Lui. Singurul Fiu, care este la sânul Tatălui, a trebuit să facă cunoscut și pe Tatăl (Ioan 1.18).

Lui Elihu i se cuvenea o cu totul altă atitudine. El a apărut într-adevăr ca un om al lui Dumnezeu, dar și ca un om cu slăbiciuni ca și ceilalți oameni. El se ostenește foarte mult, să pună accentul pe faptul că în privința aceasta el nu este mai presus de cei patru prieteni (Iov 33.6). El însuși dă o explicație, pentru ce el nu a vorbit mai devreme. El era relativ un tânăr și în zilele acelea ar fi fost total nepotrivit dacă un tânăr nu ar fi acordat toată onoarea unui vârstnic. Între credincioși acest obicei bun era păstrat cu mai mare respect. Elihu era, în comparație cu Elifaz și ceilalți, mult mai inițiat în gândurile lui Dumnezeu, probabil chiar mai profund decât Iov. Însă până când ei au spus tot ce aveau de spus, până când prietenii lui Iov nu mai aveau nimic de spus și chiar și acesta era la sfârșit cu cuvintele lui, Elihu rămâne pe planul secund. Când în cele din urmă apare, el are nevoie de un preluu relativ lung, ca să se scuze, că el ca relativ tânăr bărbat își spune părerea.

Însă în cuvintele lui se vede înțelepciunea divină. Aceasta ne lasă să vedem cum în timpul acela se acorda atenție la ceea ce se cuvine, chiar și în relațiile dintre oameni. Și dacă Duhul lui Dumnezeu lucra în cineva – nicidecum această acordare a onoarei în exterior să fie neglijată -, el se comporta și mai sever, tocmai pentru faptul că eul propriu era judecat în prezența lui Dumnezeu.

Însă când Elihu începe să vorbească, el exprimă seriozitatea care îl umplea, când de o parte vede trei bărbați total greșiți în loc să fie smeriți înaintea lui Dumnezeu, deoarece problema care îi preocupa nu au cercetat-o în lumina lui Dumnezeu; și când de partea cealaltă vede pe Iov, care până în momentul acela încă nu a învățat să-și supună pe deplin inima lui Dumnezeu, cu toate că Dumnezeu mergea cu el pe un drum așa de îngrozitor.

Însă chiar dacă smerirea deplină nu se vedea, totuși Iov a învățat mult, și încercarea nu a rămas fără rod pentru viața lui de credință, chiar în timpul acela. Vedem în aceasta din nou că toate ostenețele lui Dumnezeu cu noi, oriunde și oricând, nu se pierd pentru suflet. Uneori pare că disciplinarea ar fi fără rezultate, însă în inimă este pregătită deja binecuvântarea. Cel mai important lucru în încercările unui credincios nu este ce vedem noi din acestea, ci ceea ce s-a lucrat în inimă. La fel este și cu binecuvântările. Nu binefacerile, cu care harul lui Dumnezeu dăruiește pe ai Săi, sunt cele mai de preț, ci binecuvântarea de care are parte inima în acestea, că se bucură în Dumnezeul ei. Și starea ei înaintea lui Dumnezeu este totodată binecuvântarea cea mai bună și premisa pentru toate binecuvântările exterioare.

La fel și Iov era temeinic în situația să se cunoască pe sine însuși. Nici acuzațiile împotriva lui Dumnezeu, și nici conflictul cu prietenii, pe care îi respecta mult, nu și le-a imaginat odinioară a fi posibile. În tot ce el a avut parte odinioară, niciodată astfel de gânduri și simțăminte nu i-ar fi venit. Și în ceea ce privește prietenii: incapacitatea lor de a-l convinge pe Iov nu ar fi trebuit să-i determine să

se întrebe dacă nu cumva lor le lipsea ceva? Nu era probabil o bârnă în ochii lor, din cauza căreia nu puteau vedea așchia din ochii lui Iov? Desigur, cunoașterea tuturor acestora nu era prezentă în momentul apariției lui Elihu, nici la ei și nici la Iov. Însă conștiința a fost trezită prin tot ce s-a petrecut. Și în momentul acesta Dumnezeu pășește în mijloc, mai întâi prin slujba lui Elihu, ca să aducă rezolvarea.

Elihu ocupă ultimul loc, cu toate că se scuză pentru vorbirea lui. Însă această atitudine rezultă dintr-un principiu, pe care omul refuză permanent să-l înțeleagă, și anume, că ultimii trebuie să fie primii și primii trebuie să fie ultimii. În privința aceasta această carte este în concordanță cu întreaga Scriptură și cu toate căile lui Dumnezeu cu omul. La timpul potrivit El aduce oameni înaintea, pe aceia care până atunci erau total necunoscuți; așa cum noi nu am auzit nici măcar numele lui Elihu, înainte să fi venit timpul lui Dumnezeu pentru el ca să vorbească. Noi am fi procedat altfel. Dacă ar trebui să scriem o carte ca aceea scrisă despre Iov, am pregăti pe cititor chiar de la început cu o făptură ca aceea a lui Elihu, care va juca un rol așa de important. Însă Dumnezeu acționează cu înțelepciune desăvârșită. Tocmai prin locul modest, pe care Elihu l-a ocupat până în momentul când a început să vorbească, dă o impresie mare apariției lui.

În legătură cu caracterul lui Elihu vrem să arătăm cu un cuvânt, că atunci când El vorbește despre suflarea Celui Atotputernic (Iov 32.8; 33.4), prin aceasta este vorba de altceva decât ceea ce noi obișnuim să înțelegem prin inspirarea Scripturii. Cartea Iov însăși face parte din „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu” (2 Timotei 3.16), aceasta înseamnă, că în ea – așa cum o cunoaștem – este notat totul conform planului lui Dumnezeu. Însă tocmai așa cum noi găsim cu siguranță lucruri greșite în expunerile lui Iov și ale prietenilor lui, la fel și cuvintele lui Elihu nu sunt desăvârșite, nu sunt perfecte, nu sunt Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Ca și credincios el s-a lăsat călăuzit și învățat prin Duhul lui Dumnezeu și a preluat păreri și simțăminte din suflarea Celui Atotputernic, așa cum și astăzi credincioșii pot face în cuvânt și scriere. Însă aceasta este altceva decât inspirația, prin care se realizează o redare desăvârșită și perfectă a gândurilor lui Dumnezeu. Aceasta o găsim de exemplu în epistolele lui Pavel, și este foarte instructiv să se constate că atunci când Pavel o singură dată exprimă simțăminte ca credincios, el amintește exact aceasta, gândind, așa cum a spus el, că posedă și Duhul lui Dumnezeu (1 Corinteni 7.10,12,25,40). Pe drept s-a spus de mulți comentatori ai Scripturii, că de aceea noi trebuie să acordăm valoare mare acestor afirmații ale lui Pavel.

Din contextul, în care se găsesc, rezultă clar că erau gânduri bune, în concordanță cu Duhul lui Dumnezeu. Și astfel ni se cuvine să onorăm vorbirea lui Elihu; noi putem învăța multe din lucrurile bune și frumoase, pe care el le spune. Cu toate acestea caracterul general al afirmațiilor lui este al unui credincios care se lasă călăuzit prin Duhul lui Dumnezeu – fără inspirație directă. El a fost credincios în acestea, și astfel Dumnezeu putea să-l folosească ca pe unul dintre o mie, pentru ca să aducă mai multă claritate în chestiunea în care a fost foarte întristat prin Iov și prietenii lui. Și tocmai pentru faptul că în privința aceasta el stă pe aceeași linie cu credincioșii din timpul de acum, el este pentru noi un model potrivit.

Partea a 6-a: Muștrări severe

Versete călăuzitoare: Iov 34.1-9

Iov 34.1-9: Din nou Elihu a răspuns și a zis: „Ascultați, înțelepților, cuvintele mele; și plecați urechea la mine, voi, care aveți cunoștință! Pentru că urechea deosebește cuvintele așa cum cerul gurii gustă mâncarea. Să alegem pentru noi ce este drept, să cunoaștem între noi ce este bine! Pentru că Iov a zis: «Sunt drept și Dumnezeu mi-a luat dreptul de judecată. Să mint împotriva dreptului meu? Rana mea este de nevindecat, deși sunt fără vină». Care om este ca Iov? El bea batjocura ca apa și se însoțește cu lucrători ai nelegiurii și umblă cu oameni răi! Pentru că a zis: «Nu-i folosește omului dacă se desfătează în Dumnezeu».

Elihu a vorbit despre căile pe care conduce Dumnezeu pe păcătos spre mântuirea sufletului său, și despre rodul prețios al acestor încercări. El nu aplică aceasta la Iov – ceea ce nu ar fi fost în totul corect -, ci lasă aceasta în seama prietenului său, să tragă singur din cele spuse concluziile pentru viața și împrejurările lui. Iov putea acum să se întrebe, dacă nu cumva țelul lui Dumnezeu cu el era să-i dăruiască o binecuvântare nepieritoare pentru sufletul lui, ca rod al suferințelor lui.

În capitolul 34 Elihu prezintă adevărul mai departe. Aceasta era necesar atât pentru Iov, cât și pentru prieteni. De aceea el se adresează tuturor (Iov 34.2). În cele prezentate anterior am pus accentul pe cuvântul harului, pe care Elihu l-a rostit. Este întotdeauna binecuvântat și potrivit gândurilor lui Dumnezeu când un credincios vorbește având sentimentul harului. Însă atenționarea, pe care Dumnezeu ne-o adresează în Cuvântul Său în privința aceasta, merge mai departe. Ea este: „Cuvântul vostru să fie întotdeauna în har, dres cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia” (Coloseni 4.6). Elihu a procedat astfel. În cuvintele lui nu a lipsit sarea. Elihu nu l-a lipsit pe Iov de muștrarea severă, binemeritată din belșug.

Însă el nu a căzut în greșeala celor trei prieteni. El nu se adresează lui Iov ca fiind un „nedrept” și nu se pierde în analize ale vieții de odinioară a lui Iov. El ia ca punct de plecare cuvintele rostite de Iov înaintea urechilor lor. Și apoi el trebuie să spună cu uimire dureroasă: „Care om este ca Iov?” (Iov 34.7). Cine îndrăznește să rostească astfel de cuvinte de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, așa cum a făcut Iov – chiar dacă el, în ceea ce privește umblarea și faptele lui, nu era un „nedrept”, un „păcătos” -, ar trebui totuși să dea socoteală de faptul, unde l-au adus aceste cuvinte (Iov 34.5-8)! Este adevărat că prietenii lui l-au provocat la aceasta, dar Iov a mers mult prea departe. În râvna lui de a se îndreptății față de învinovățirile aduse lui de ei, el a învinovățit totodată cu la fel de multe cuvinte pe Dumnezeu de nedreptate. El a spus chiar: „Nu-i folosește omului dacă se desfătează în Dumnezeu” (Iov 34.9). Felului unilateral de a privi lucrurile al prietenilor, ca și cum întotdeauna răul de pe pământ ar fi pedepsit și binele răsplătit, i-a pus împotriva un alt fel de a privi lucrurile, nu mai puțin unilateral, și în amărăciunea lui a vorbit în chip ușuratic despre bunăstarea celor necredincioși (Iov 21.13). Astfel de manifestări aveau efect paralizator asupra sentimentului responsabilității celorlalți credincioși, însă de-a dreptul întărea pe păcătoși. Era o vorbire, pe care ei o ascultau cu plăcere, dar care l-a îndurerat pe un credincios sincer ca Elihu.

Partea a 7-a: Un rătăcit este învățat

Versete călăuzitoare: Iov 34.10-15,31-32

Iov 34.10-15,31-32: Deci ascultați-mă, voi, oameni ai priceperii: departe de Dumnezeu răutatea și de Cel Atotputernic nedreptatea! Pentru că El va da omului după fapta sa; și va face pe fiecare om să găsească toate după calea sa. Da, cu adevărat, Dumnezeu nu va lucra rău și Cel Atotputernic nu va strâmba judecata. Cine I-a încredințat Lui pământul? Și cine I-a supus întreaga lume? Dacă S-ar gândi numai la Sine și ar strânge la Sine duhul Său și suflarea Sa, orice făptură ar pieri împreună și omul s-ar întoarce în țărână. ... Pentru că, a zis el lui Dumnezeu: «Suport pedeapsa, nu voi mai greși. Ce nu văd, învață-mă; dacă am făcut nedreptate, nu voi mai face?»

Elihu intervine cu putere pentru Dumnezeu. „Departe de Dumnezeu nedreptatea”, exclamă el (Iov 34.10-12). După aceea pune din nou pe prim, plan în cuvinte clare, marele principiu: „Pentru că El va da omului după fapta sa; și va face pe fiecare om să găsească toate după calea sa” (Iov 34.11). Aparent aceasta este în concordanță deplină cu punctul de vedere al celor trei prieteni. Însă diferența mare și importantă constă în aceea, că Elihu o aplică cu totul altfel. Prietenii sunt prin aceasta terminați. Ei sunt un tablou caracteristic al credincioșilor, - „tari în învățătură” -, care gândesc că pot rezolva totul pe cale rațională. Dar, să recunoaștem că Dumnezeu nu ne-a dat adevărul pentru aceasta. Desigur este de cea mai mare importanță să cunoaștem adevărul, să fim învățați în privința lui și să ne lăsăm învățați prin adevăr, și pentru aceasta trebuie să folosim mintea noastră. Cine se bazează numai pe simțămintele lui în lucrurile credinței va ajunge foarte ușor prada a tot felul de învățături greșite. Pavel vorbește însă despre slujba noastră înțeleaptă (Romani 12.1) și prin aceasta se referă la slujirea practică a lui Dumnezeu, care nu este călăuzită prin simțăminte, ci prin cunoaștere, prin înțelegerea a ceea ce este după inima Lui. Însă în ceea ce privește aplicarea adevărului în situațiile vieții noastre zilnice și mai mult decât atât a altor credincioși, pentru aceasta este nevoie de o viață spirituală în părtășie intimă, practică cu Dumnezeu. Numai atunci Duhul Sfânt, care locuiește în noi, poate desfășura deplin efectul Său binecuvântat, și numai atunci ne este dăruită din nou lumina de la Dumnezeu pentru orice situație, ca să acționăm, să evaluăm, să sfătuim în acest caz special.

În felul acesta Elihu se ferește să aplice grăbit la viața și împrejurările lui Iov adevărul despre dreptatea neschimbabilă a lui Dumnezeu. El a înțeles că la Dumnezeu totul are timpul său, hotărât prin El. Însă aceasta nu a schimbat nimic din faptul că față de exprimările de revoltă și necredință ale lui Iov trebuia spus adevărul cu putere. Cum ele se vor împlini în chip desăvârșit către sfârșitul timpului ne învață cartea Apocalipsa (Apocalipsa 20.12-15; 22.12). Elihu nu știa aceasta, dar cu toate că împrejurările păreau să nu fie în concordanță cu adevărul, el ținea totuși cu tărie la adevăr și a îndreptat atenția atât a lui Iov cât și a prietenilor spre mărimea Aceluia care ține toate lucrurile în mâna Sa. Cine Îi va cere socoteală (Iov 34.13-15)? Totodată Elihu îndreaptă atenția asupra faptului că Dumnezeu se preocupă și în timpul actual cu omul și pedepsește răul conform cu înțelepciunea Lui, fără ca aceasta să fie o regulă fixă, de care omul ar putea lega pe Dumnezeu (Iov 34.16-30).

Însă o deosebită importanță are ceea ce Elihu îi dă de gândit lui Iov în versetele 31 și 32. Dacă Dumnezeu ar acționa cu un om așa cum acționează cu Iov, nu este clar că acesta cel puțin a rugat: arată-mi ce nu văd; dacă am făcut ce este nedrept, nu vreau să mai fac?

Acesta este gândul din Psalmul 19.12, important pentru fiecare credincios. În final Elihu ajunge la concluzia că viața de odinioară a lui Iov nu era o viață de fățarnicie și de păcate ascunse, ci că el „a vorbit fără cunoaștere” (Iov 34.35). Și dorința lui este ca Iov să fie încercat mai departe, pentru ca el să ajungă să înțeleagă și să nu mai înainteze pe această cale (Iov 34.36,37).

Partea a 8-a: Două descoperiri despre Dumnezeu

Versete călăuzitoare: Iov 37.14-16; 38.1

Iov 37.14-16: Pleacă-ți urechea la aceasta, Iov, stai liniștit și deosebește lucrurile minunate ale lui Dumnezeu! Știi tu cum le-a așezat Dumnezeu și cum face să strălucească fulgerul din norul Său? Înțelegeți tu plutirea norilor groși, lucrările minunate ale Celui care este desăvârșit în cunoștință?

Ajungem acum la un punct foarte important, referitor la caracterul cărții Iov. Dumnezeu Se va revela în continuare și va face aceasta în „Sfintele Scripturi”, în mod spiritual, așa că noi, cu toate că nu-L vedem pe Dumnezeu, avem voie să cunoaștem gândurile Lui. Scriptura este pentru noi sursa cea mai desăvârșită și absolut demnă de încredere cu privire la cunoaștere și înțelegere. Pe lângă aceasta avem, chiar și astăzi încă, revelarea Lui în natură. Deoarece întreaga creație a fost stricată prin păcat (Romani 8.20-22), acestei revelații îi lipsește desăvârșirea minunată și siguranța, așa cum este aceea care ne permite să ne bazăm pe Cuvânt ca pe o stâncă.

De aceea este așa, că revelarea prin natură nu mai are însemnătatea pe care ea a avut-o pentru credincioșii din zilele de demult. Cu cât revelarea lui Dumnezeu era mai puțin cunoscută în Scripturi, cu atât mai mult găsim, chiar și în istoria Scripturii, că Dumnezeu a vorbit alor Săi prin natură. În Psalmul 19 găsim ambele forme de revelare, și simțim cum psalmistul este adus la adorare prin ambele forme. Și în epistola către Romani 1, unde este vorba despre națiuni, care nu aveau nici o revelare prin Scriptură, ele sunt totuși responsabile de neîmplinirea voii lui Dumnezeu, „fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu este arătat printre ei”, din lucrările mâinilor Sale. Am observat deja că istoria lui Iov se desfășoară în timpurile cele mai de la început ale revelării lui Dumnezeu. Și drept urmare nu ne miră faptul că noi auzim așa de mult și în mod așa de sublim și impresionant vorbindu-se în această carte despre creație. Dumnezeu a încercat pe Iov, Elihu a arătat marele principiu că Dumnezeu disciplinează pe ai Săi și, dacă ei s-au abătut, vine la ei cu instruire, asemenea unui învățător. Însă noi putem spune, că vorbirea, pe care a folosit-o acest Învățător, era vorbirea naturii.

Așa o prezintă Elihu la sfârșitul vorbirii sale (Iov 36.23; 37.24), și chiar și în privința aceasta el este în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Căci așa va vorbi și Dumnezeu Însuși lui Iov. Desigur, mai târziu El va mărturisi prin slujba profeților, în multe feluri și în multe rânduri, și mult mai târziu El va vorbi „în Fiul” (Evrei 1), și Evanghelia harului lui Hristos va fi propovăduită pretutindeni; însă aici I-a plăcut lui Dumnezeu să facă cunoscut gândurile Sale printr-o vorbire, pe care cerurile și pământul au vorbit-o tuturor oamenilor zi după zi, și pe care ei probabil au putut-o înțelege atunci mai bine decât astăzi.

Elihu a pregătit pe Iov pentru aceasta, îndreptățind în mod serios pe Dumnezeu. Slujba lui a fost terminată. El și-a împlinit misiunea cu credincioșie; ca „unul dintre o mie” el a fost cu adevărat un interpret, un trimis al lui Dumnezeu. Însă acum sosise momentul, când Însuși Dumnezeul cerului și al pământului voia să vorbească lui Iov. Putem presupune, că Dumnezeu a folosit slujba lui Elihu, ca să învețe pe Iov abătut de la adevăr (Iacov 5.10,20) și să ia din inima lui gândurile incorecte referitoare la Dumnezeu și la sine însuși, așa că acum el era bine pregătit să asculte glasul Învățătorului Însuși.

Glasul lui Dumnezeu

Iov 38.1: Și Domnul a răspuns lui Iov din vârtejul de vânt ...

Ne-am apropiat de momentul deosebit de impresionant, în care Dumnezeu Însuși lasă să I se audă glasul. Cu câtă înțelepciune cerească a ales El momentul acesta! Să ne lăsăm permanent pătrunși de atotprezența lui Dumnezeu, atât în viața noastră cât și la meditația la istoria bogată în învățăminte a lui Iov. El era prezent la toate consfăturile prietenilor, chiar dacă era nevăzut. El a auzit tot ce s-a spus despre El, multele exprimări, atât ale lui Iov cât și ale celor trei prieteni, în care El a fost prezentat într-un mod nedemn și incorect. Cum suntem noi oamenii înclinați, ca la prima apreciere nedreaptă a persoanei noastre să intervenim imediat, să ne apărăm, să ne îndreptăm singuri. Însă Elihu arată clar, că Dumnezeu nu este nici un despot samavolnic, și că El nici nu răsplătește sau pedepsește binele și răul omului după o regulă de răzbunare severă. Este însă adevărat, că El acționează cu oamenii în chip minunat; însă credinciosului, care este atent pe căile Lui, vrea să-i facă cunoscut scopul și țelul acestora, cu rezultatul, că Numele Lui este glorificat. Astfel Elihu lasă să se înțeleagă, că Dumnezeu merge căi de har și de dreptate cu omul, al cărui țel este pe de o parte ca un nemântuit să se smerească și să-și salveze sufletul, și pe de altă parte un credincios, care s-a abătut, să se pună în ordine. Elihu îndreptățește deci pe Dumnezeu înaintea lui Iov și mustră îndreptățirea lui de sine, nerăbdarea și lipsa de respect. Însă totodată el se ferește să învinovățească pe Iov, așa cum au făcut prietenii. Și timbrul vocii sale, când mustră pe Iov, este cu totul altfel decât al prietenilor. Am văzut, cum Iov în necazul sufletului lui mereu își exprimă sentimentul că este părăsit de Dumnezeu, și după aceea a vorbit nechibzuit și cu înflăcărare, însă și cum după fiecare izbucnire nouă ajunge să se reculegă într-o oarecare măsură. Cauza deznădejzii lui consta deseori, nu în măsură mică, în cuvintele aspre ale prietenilor lui. Tocmai pentru că ei, care nu au fost loviți personal de suferință, au vorbit așa de liniștiți și aparent bine chibzuiți, sufletul lui Iov deschis și sincer a fost rănit profund. Elihu a găsit atât un alt fel de a judeca, cât și un alt ton de vorbire. El nu a scuzat exprimările necuviincioase ale lui Iov, dimpotrivă, el spune deschis la ce urmări îngrozitoare conduc astfel de cuvinte. Dar ceea ce face persoana lui așa de atrăgătoare, este faptul că el chiar și în suferința cea mai grea știe să îndrepte ochii lui și ai altora spre intențiile bogate în har ale lui Dumnezeu.

Ce a mai rămas de făcut? Este clar, că numai Unul era prezent, care a putut să dea autoritate și putere cuvintelor lui Elihu. Acesta era Dumnezeu Însuși. Făcând excepție de impresia copleșitoare, care trebuie să fi fost făcută asupra tuturor celor prezenți, când Creatorul cerului și al pământului S-a adresat personal unui om prin cuvinte inteligibile, pentru Iov acestea au avut fără îndoială importanță cu totul deosebită. Nu a implorat el pe Dumnezeu în chip înfocat pentru această favoare? Mai întâi s-a rugat pentru un om, un prieten, care să stea ca mijlocitor între el și Dumnezeu (Iov 9.33), mai târziu a dorit un răspuns direct de la Dumnezeu (Iov 31.35). Ambele erau dorința sinceră a sufletului lui și au lăsat să se vadă în el dorința aprinsă, ca totul între el și Dumnezeu să fie adus în ordine. Nu este impresionant, că Dumnezeu i-a împlinit ambele dorințe, cu toate că Iov, prin manifestarea dorinței lui, s-a poziționat așa de sus, că gândea că poate să se apropie de Dumnezeu ca un prinț (Iov 31.36,37)?

Vorbirea din vârtejul de vânt

Domnul Însuși vorbește dintr-un vârtej de vânt, după ce cuvintele lui Elihu și-au făcut lucrarea în inima lui Iov. Chiar felul acesta de a Se revela, ne dă o impresie a ceea ce va fi caracterul și conținutul cuvintelor Lui. Era necesar ca Iov să vină adânc sub impresia mărimii și maiestății lui Dumnezeu.

Nemijlocit ne gândim la o altă revelație a lui Dumnezeu, când El a întâmpinat de asemenea pe unul care a greșit. Dar cât de cu totul altfel a fost felul Lui de a proceda! Ilie, marele profet al Domnului, ajunsese slab, zdrobit în puterea duhului său și în încrederea lui în Dumnezeu, și aceasta din cauza amenințării venite din partea unei femei. Prin providența divină deosebită el își găsește drumul prin

pustie spre muntele lui Dumnezeu. Dumnezeu îl lasă să-și reverse inima, de două ori. Dar când Dumnezeu vrea să se reveleze, atunci aceasta nu are loc nici prin vânt, nici prin cutremur de pământ și nici prin foc, ci prin glasul bogat în har al unui susur blând. Acest om zdrobit avea nevoie, la fel ca și Iov, de un cuvânt de mustrare. Însă cum acționează Dumnezeu permanent în chip minunat cu ai Săi, corespunzător nevoii sufletului lor! Cel zdrobit este întărit cu har, mângâiat și ridicat. Cuvântul de mustrare – cu toate că eu cred, că pentru Ilie nimic nu a pierdut din claritate – este serios, dar blând și scurt. Se limitează la o întrebare pusă de două ori: „Ce faci tu aici, Ilie?” După ce profetul și-a spus păsul, i se dă o misiune scurtă. Slujba lui nu era încă încheiată, așa cum a gândit și s-a rugat el. Și în final comunicarea umilitoare: „Mi-am oprit în Israel șapte mii, toți genunchii care nu s-au aplecat înaintea lui Baal și toate gurile care nu l-au sărutat” (1 Împărați 19.18).

Cu totul altfel este la Iov. Acesta trebuia zdrobit la pământ. Când îi mergea bine era în toate privințele un om după inima lui Dumnezeu, însă suferința a provocat în el revoltă și împotrivire. Mândria inimii lui a devenit vizibilă. Dumnezeu voia să-l elibereze de ea, pentru ca după aceea să-i poată da o binecuvântare dublă. Și pentru aceasta era necesar ca Cel Atotputernic să se reveleze în toată puterea Sa.

Nu putem spune cum exact a avut loc aceasta. Pot fi numai presupuneri, dacă am încerca s-o facem. Ceea ce contează și de care suntem siguri este faptul că Dumnezeu a vorbit lui Iov în mod inteligibil înaintea urechilor lui Elihu și a prietenilor. El nu a amânat până în ziua veșniciei clarificarea enigmei care îi înconjură, ci le-a dăruit dezlegarea în viața aceasta, pentru ca ei să umble tot mai mult în această lumină spre glorificarea Numelui Său și spre bucuria launtrică a inimii lor. – Și faptul acesta are importanță pentru noi. Chiar dacă nu avem de așteptat o revelare directă a lui Dumnezeu, totuși El ne vorbește în mod mult mai clar prin Cuvântul Său, decât a putut vorbi vreodată lui Iov. În acest Cuvânt găsim o comoară de îndrumări, prin care pe căile cele mai întunecate ale vieții noastre cade lumina strălucitoare a lui Dumnezeu. O, dacă s-ar găsi credință, care să asculte de glasul Lui! Într-adevăr, și astăzi sunt enigme, despre care putem spune, că lumina desăvârșită va cădea asupra lor abia în veșnicie. Dar să fim veghetori, ca nu cumva lipsa interesului și lipsa credinței în Cuvântul lui Dumnezeu să nu ne lase în întuneric, în timp ce ar putea fi lumină.

Domnul vorbește

Semnificativ este și faptul că Domnul [Iehova] este Cel care vorbește lui Iov din vârtejul de vânt. Sub Numele acesta S-a revelat Dumnezeu lui Israel la începutul istoriei lui, ca Cel veșnic-credincios (Exodul 3.14). Înainte El era cunoscut sub alte nume. Cel mai vechi dintre ele era acela care Îl prezenta ca Dumnezeu Cel Atotputernic (El, pluralul de la Elohim). Așa îl găsim în Geneza 1.1 ca și Creator al cerurilor și al pământului. Și cu Numele acesta El este numit permanent în discuțiile prietenilor (cu o singură excepție, și anume în Iov 12.9, unde se folosește „Iehova”). Aceasta nu ne miră, dacă ne gândim cum cartea Iov este plină de atotputernicia lui Dumnezeu și de gânduri referitoare la creație. De asemenea dovedește și că istoria lui Iov a avut loc în afara lui Israel, și foarte probabil înaintea istoriei lui Israel. Însă scriitorul cărții L-a cunoscut pe Dumnezeu ca Iehova. De aceea Numele acesta apare în primele două capitole. Și ca Iehova, ca Dumnezeul lui Israel, Domnul răspunde lui Iov, Se preocupă cu unul dintre popoare, care căuta sincer să-L cunoască. De aceea putem înțelege, și că, cartea Iov constituie o parte din revelația dăruită lui Israel.

Partea a 9-a: Dumnezeu Însuși dă răspunsul

Versete călăuzitoare: Iov 38

De mai multe ori ne-am referit în trecut, că era Dumnezeu Însuși, Cel care la sfârșitul cărții Iov dă răspunsul la întrebarea care îi preocupa pe toți. Dar să observăm, în ce fel face El aceasta. Desigur nu așa, cum din punct de vedere omenește ne-am fi așteptat, că în final El Se amestecă în discuție, că El arată unde a greșit Iov, unde au greșit prietenii și în final să dea un răspuns clar formulat la întrebarea capitală a cărții: *De ce suferă copiii lui Dumnezeu în lumea aceasta?* Dacă privim chestiunea în felul acesta, trebuie mai degrabă să spunem că rezolvarea nu are loc. Cu regret aceasta a fost făcută și din partea comentatorilor critici ai Scripturii.

Unii dintre ei au mers chiar așa de departe, că neagă veridicitatea acestei părți din cartea Iov. Ei o consideră o schimbare ulterioară și presupun că inițial Domnul a vorbit cu totul altfel. Aici se arată atitudinea ciudată a criticului Scripturii: el leapădă ceea ce nu înțelege, ca să preia ceea ce a rezultat din propria fantezie și pentru care niciodată nu s-a găsit nici măcar o urmă a vreunei dovezi. Să avem atitudinea față de Scriptură ca și credinciosul din Psalmul 1, care își avea plăcerea în Legea Domnului și zi și noapte cugeta la ea. O astfel de expresie lasă să se înțeleagă că este imposibil la prima vedere să se înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu în toată profunzimea lui. Dar dacă sunt greutăți în înțelegerea lui, să nu ne punem încrederea numai pe studiu, știință și minte. Căci atunci rezultatele vor fi de așa natură, că pierdem Scriptura și rămâne marea nesiguranță „științifică”. Ci trebuie cugetat zi și noapte la Cuvântul lui Dumnezeu.

Așa este și răspunsul Domnului dat lui Iov. Trebuia Iov să interpreteze ceva? Ar fi trebuit Dumnezeu să înceapă să discute cu el, așa cum au făcut prietenii? Ah, Iov avea nevoie de cu totul altceva. Sufletul lui trebuia adus înapoi în relație corectă cu Dumnezeu, inima lui trebuia pusă pe locul cuvenit. Locul acesta era locul căinței în praf și cenușă. Adus în starea cuvenită înaintea lui Dumnezeu, el va înțelege de la sine totul. Tocmai pentru faptul că Dumnezeu era Cel desăvârșit în toate căile și faptele Lui, El nu trebuia să dovedească nimic lui Iov. Iov a recunoscut imediat aceasta cu claritate desăvârșită, de îndată ce a rostit cuvintele de căință. Mai înainte – spus cu toată reverența – chiar și oratoria divină nu ar fi avut vreo influență asupra lui.

Să privim cum stau lucrurile în timpul nostru cu credincioșii care s-au abătut de la Dumnezeu. Ei posedă adevărul revelat al lui Dumnezeu în Scriptură, dar nu-l înțeleg. Învățătura greșită nu rezultă dintr-o minte neputincioasă, ci dintr-o abatere a inimii. La fel este și intenția lui Dumnezeu, în primul rând să frângă mândria lui Iov prin aceea că El Se prezintă pe Sine Însuși în toată puterea Sa și maiestatea Sa ca fiind Creatorul. În privința aceasta vom vedea cum anumite întrebări, care se întâlnesc în cartea Iov, primesc răspuns.

Partea a 10-a: Nici un răspuns la o mie de întrebări

Verset călăuzitor: Iov 38.2

Iov 38.2: Cine este acesta care întunecă sfatul prin cuvinte fără cunoștință?

Cu această întrebare serioasă se adresează Cel Atotputernic suferindului revoltat. Cât de mult a vorbit Iov!

Cine se cunoaște câtuși de puțin, simte că nu ni se cuvine să-l condamnăm din cauza aceasta. Înțelegem destul de bine, că prin suferința peste măsură de mare, pe care o avea de îndurat, și-a pierdut stăpânirea de sine și deznădejdea s-a dezlănțuit. „*De aceea nu-mi voi mai stăpâni gura; voi vorbi în strâmtorarea duhului meu*”, a spus el însuși (Iov 7.11). Însă acolo unde noi, oameni ca el, ne reținem să rostim o sentință, este bine să cunoaștem gândurile lui Dumnezeu despre semenii noștri. Și aici la Iov iese la lumină, cât de mult rău a făcut el prin cuvintele lui nestăpânite. Nu simțim noi la citirea în Iov 3.1 că are loc o îndreptare spre rău? Înainte de momentul acesta Iov era un model desăvârșit al liniștii credincioase în căile Domnului. Acest fel de gândire la caracterizat spre onoarea lui Dumnezeu, spre rușinarea lui satan și ca model pentru noi, cărora ne este recomandată spre imitare răbdarea lui Iov (Iacov 5.11). Dar dacă după aceea citim: „După aceasta, Iov și-a deschis gura și și-a blestemat ziua”, atunci în această scurtă informare este cuprinsă deja revolta, împotrivirea, blestemarea zilei, pentru care lui Dumnezeu I se cuvine în toate timpurile mulțumire, atribuirea vinei lui Dumnezeu pentru nereușitele vieții sale, sentința omului referitoare la căile lui Dumnezeu. Și prin aceasta Iov a întunecat sfatul lui Dumnezeu pentru sine însuși și pentru alții. Acum și el însuși era în întuneric, prin felul lui greșit de gândire i s-a luat acum toată înțelegerea în călăuzirile lui Dumnezeu. Ce atenționare pentru noi în zilele de necazuri!

Acum Dumnezeu îi cere să stea ca bărbat și să-I răspundă (Iov 38.3). Într-adevăr Iov a recunoscut înaintea lui Dumnezeu slăbiciunea lui ca om prin cuvintele: „*Ce este omul ca să-l prețuiești?*” (Iov 7.17). Însă pentru că el a îndrăznit să ceară răspundere din partea lui Dumnezeu (Iov 31.35-37), acum se cuvinea din partea lui să aibă atitudinea unui viteaz. Dumnezeu îi răspunde cu o contra-întrebare: „*Unde erai tu când am întemeiat pământul?*” (Iov 38.4). Creatura este pusă înaintea Creatorului, acesta este gândul principal al acestor cuvinte ale Domnului. Iov trebuia să rămână dator cu răspunsul: crearea lumii, această lucrare minune înmăntă a lui Dumnezeu a avut loc cu mult înainte ca el să fie creat, un om între mulți alții, o creatură în mijlocul unei creații, despre al cărei început el nu știa nimic și nici cum Dumnezeu a întreținut-o. Și așa cum Iov a rămas dator cu răspunsul la această întrebare de bază, la fel a rămas dator și cu răspunsul la mai mult de cincizeci de întrebări ale lui Dumnezeu, prezentate în capitolele 38-41. Orice închipuire omenească este nimicită aici prin Dumnezeu; cuvintele arogante ale lui Iov amuțesc, de îndată ce El vorbește.

Trebuie însă să păstrăm în vedere, că nu era intenția lui Dumnezeu să Se delimiteze față de Iov la lucrările Sale de Creator. Dimpotrivă: El voia să preocupe inima lui Iov și inima noastră a tuturor, care am ales cuvintele Lui minunate ca învățătură, cu Persoana Sa. Omul trebuia eliberat de orice gând cu privire la sine însuși și în smerenie să învețe să se plece înaintea mărimii Creatorului. Căci dacă lucrările lui Dumnezeu sunt așa de minunate, cu cât mai minunat este atunci El, care a făcut aceste lucruri! Dacă noi devenim mici la privirea a ceea ce El a făcut, cât de fără valoare suntem noi atunci față de El Însuși! Dar totodată: cât de mult ne încurajează un astfel de simțământ să ne punem toată încrederea în El (Psalmul 146.5,6). Se va fi preocupat oare mai târziu Iov mult cu behemotul sau cu

leviatanul? Nicidecum, dar el era plin de Dumnezeu, mai mult decât înainte (Iov 42.5). Și prin aceasta țelul lui Dumnezeu a fost atins.

Partea aceasta ne oferă învățătura minunată, că înainte de toate și în primul rând depinde dacă noi ne aflăm pe locul corect înaintea lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu nu discută cu Iov. De îndată ce acesta a ajuns sub impresia incapacității lui de a explica lucrările minunate ale creației, el a înțeles că mult mai puțin este capabil să evalueze căile lui Dumnezeu și planurile Lui cu sufletul unui om. Planurile Lui cu sfinții, pe care îi iubește, simpatia Lui față de ei, credincioșia Lui, purtarea de grijă și călăuzirea – cu cât mai profunde sunt acestea decât lucrarea creației! În creație admirăm puterea și maiestatea Sa, dar în călăuzirea sufletelor vorbește inima Sa. El știe cine suntem, Își amintește că suntem țărână (Psalmul 103.14). El știe de asemenea ce vrăjmaș puternic al sufletelor stă împotriva noastră. Și cu toate acestea El vrea să realizeze planurile Sale în acești oameni slabi – planuri, care sunt mult mai mult decât creația. El vrea să fie glorificat în cel mai înalt grad, nu prin cântecul naturii (Psalmul 19), nu prin cântecul de bucurie al stelelor dimineții (Iov 38.7), ci în sfinții Săi și să fie privit cu uimire în toți cei care au crezut (2 Tesaloniceni 1.10). Revelarea deplină a inimii lui Dumnezeu o vedem în binecuvântările veșnice, pe care El le dăruiește alor Săi. Pentru ei El Însuși a coborât în Hristos, în El, Cel care era nu numai Adevărul, ci în Ființa Lui a revelat deplin pe Tatăl. Nimic din toate acestea nu puteau fi revelate lui Iov, însă inima lui a fost îndreptată prin smerire spre aceste lucruri.

Pe baza acestor remarci vom putea savura pe deplin splendoarea și maiestatea cuvine divine din capitolele 38 - 41, la citirea și meditarea asupra lor, și ne vom deschide față de impresia mărimii Creatorului, fără să cădem în greșeala să rămânem prea mult la aceste lucruri, așa cum nu era intenția lui Dumnezeu cu Iov și nici cu noi.

Să mai observăm, că Dumnezeu vorbește mai întâi despre lucrurile mari din natură: pământul (Iov 38.4-7), marea (Iov 38.8-11), dimineața (Iov 38.12-15), adâncul și împărăția morții (Iov 38.16-18), lumina și întunericul (Iov 38.19-21), zăpada, vântul, ploaia, gerul, stelele, norii, furtuna (Iov 38.22-38). Însă după aceea Se îndreaptă spre lucrurile mici și exprimă purtarea Lui de grijă pentru cele create (Iov 39).

Partea a 11-a: Cine s-ar putea compara cu Dumnezeu?

Versete călăuzitoare: Iov 40 și 41

Iov 41.10-11: Deci cine este cel care va sta înaintea Mea? Cine Mi-a dat întâi, ca să-i plătesc înapoi? Tot ce este sub cer este al Meu!

Iov trebuia nu numai să cunoască cât de mic era el față de Dumnezeu, ci și să mărturisească, că el a păcătuit; el trebuia să arate căință. De aceea Dumnezeu îi amintește acum de sentința lui temerară față de Dumnezeu, prin care el voia numai să se îndreptățească pe sine însuși: „*Vrei tu deci să-Mi desființezi judecata? Vrei să Mă condamni, ca să fii tu drept?*” (Iov 40.8). Și lui Iov i se cere să dovedească că el posedă și puterea care se cuvine unui judecător moral așa de sus poziționat: puterea de a doborî pe cei mândri și pe păcătoși (Iov 40.9-14).

Iov nu poate face aceasta, și pentru a-l face în mod deosebit conștient de aceasta, Dumnezeu îi îndreaptă atenția spre două creaturi ale Sale, care cu toate că ele sunt total dependente de Dumnezeu, prin înfățișarea puterii lor naturale exterioară și impresionantă constrâng pe om la supunere. Este behemotul, conform descrierii un animal terestru, și leviatanul, un nu mai puțin înfiorător monstru de apă, în care mulți au văzut un crocodil uriaș. În capitolele 40 și 41 găsim descrierea impresionantă a acestor două animale, cu scopul să ne umple cu teamă. În ceea ce-l privește pe Iov, pentru el aveau importanță deosebită întrebările, pe care Dumnezeu i le-a pus cu privire la aceste două animale (Iov 40.15-41.10). Ce putea face el împotriva lor? Nimic. La o întâlnire între acești doi monștri cu omul, înfrângerea era desigur de partea omului. Singurul lucru, pe care omul îl poate face, este să recunoască aceasta, să țină seama de aceasta și să nu înceapă semeț lupta, ci să se supună: „*Ridică-ți numai mâna împotriva lui, și nu-ți va mai veni gust să-l lovești*” (Iov 41.8). Dar dacă față de aceste creaturi ale lui Dumnezeu este vorba de supunere și neputință, cu cât mai mult față de Dumnezeul viu!

Și pentru timpul nostru este important să îndreptăm atenția spre puterea lui Dumnezeu în natură și la reverența care se cuvine din partea noastră față de El. Trăim într-un timp al biruințelor mari ale omului asupra împărăției naturii. Fără îndoială în privința aceasta omenirea realizează o intenție inițială a lui Dumnezeu, chiar dacă o face cu mare slăbiciune, ca urmare a păcatului. Căci câte vieți umane costă progresul în fiecare zi! Și mai ales: Cum sunt folosite forțele naturii, pe care omul a putut să și le supună, spre pierzarea și distrugerea proprie sau spre glorificarea proprie, în loc ca ele să slujească spre onoarea lui Dumnezeu!

Și totuși, cât de redus este progresul, dacă ne gândim la mărimea creației! Ce putem răspunde noi în timpul nostru la toate întrebările, pe care Dumnezeu le-a adresat lui Iov? Cei mai mari învățați, ei, cei care au pătruns cel mai adânc în tainele naturii, dacă sunt sinceri, vor fi primii care vor răspunde: numai foarte puțin. Este însă pericolul în timpul nostru, ca aceia care nu fac parte dintre acești bărbați ai științei, să-și închipuie prea mult cu privire la progresul nostru. Ei sunt deplin conștienți de propria lor necunoaștere, gândesc însă, pentru alții, că natura nu mai are nici o taină pentru cei bine pregătiți și educați științific. Aceasta este o mare rătăcire. Chiar și cel mai mare învățat din timpul nostru cunoaște la fel de puțin răspunsul la toate întrebările puse de Dumnezeu lui Iov ca și acesta însuși. El este „prea neînsemnat”. La o mie de întrebări – și astăzi încă – nici un răspuns! Căci mare este Domnul, Dumnezeul nostru!

Partea a 12-a: O viață trăită în harul lui Dumnezeu

Versete călăuzitoare: Iov 42

Marea luptă a sufletului, despre care ne-a vorbit cartea Iov, se apropie de sfârșit. Rezolvarea întrebărilor numeroase și adânc pătrunzătoare în viața fiecărui om a fost dată, nu în cuvinte, nu în dogme bine demonstrate, ci în inima umilă a celui suferind și în împotrivorul însuși.

Mărturisirea și restabilirea lui Iov

Iov a răspuns și a zis: „Știu că poți face orice și că nici o hotărâre a Ta nu poate fi împiedicată” (Iov 42.2). Cât de bine fac aceste cuvinte clare, simple, după așa de multe alte exprimări ale aceleiași guri! Simțim: inima lui a ajuns la liniște. Auzim despre dăruirea față de Dumnezeu, de liniștirea sub mâna Domnului, prin care sufletul lui ajunge la odihnă. Mișcător este și felul în care el se străduiește ca acum să dea pe deplin dreptate lui Dumnezeu. Odinioară s-a îndreptățit pe sine însuși, chiar cu prețul dreptății lui Dumnezeu; acum el îndreptățește pe Dumnezeu, chiar dacă prin aceasta el trebuie să mărturisească caracterul lui nedemn. Pentru aceasta alege aceleași cuvinte, cu care Dumnezeu l-a chemat să dea socoteală. „Cine este acela care, fără cunoștință, îmi întunecă sfatul?” Aproape exact aceleași cuvinte i-a spus Dumnezeu (Iov 38.2). Și răspunsul lui este acum: eu am făcut aceasta: „Am rostit ce nu am înțeles, lucruri prea minunate pentru mine, pe care nu le cunoșteam” (Iov 42.3). Cât de bine a înțeles Iov țelul cerințelor lui Dumnezeu (Iov 38.3): „Eu te voi întreba și tu să Mă-nveți.” Acum el adresează lui Dumnezeu aceeași rugămintă: „Te voi întreba și Tu să mă-nveți” (Iov 42.4). El se întoarce înapoi la locul care i se cuvine, și prin aceasta recunoaște că prin aroganța inimii lui s-a ridicat peste Dumnezeu.

Însă totodată acum devine clar, cum în smerenie inima lui este adusă aproape de Dumnezeu: odinioară l-a cunoscut din auzite, acum el privește la Dumnezeu. „Auzisem de Tine, cu auzul urechii, dar acum ochiul meu Te vede” (Iov 42.5). Privind astfel lăuntric pe Dumnezeul lui, plin fiind cu gânduri cuvenite cu privire la El, el se vede totodată și pe sine însuși în lumina adevărată, și, amintindu-și de tot ce a vorbit împotriva lui Dumnezeu, acum se detestă pe sine însuși și are căință reală: „De aceea mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă” (Iov 42.6). Deci el se detestă pe sine însuși și ca să zicem așa se căiește stând pe genunchi. Când omul are a face cu Dumnezeu față către față, încetează toată gloriificarea de sine, și el devine vizibil în goliciunea și rușinea lui. Și apoi el detestă nu numai ceea ce a spus, ci se detestă pe sine însuși, „eul” încăpățânat, rău.

De îndată ce omul – chiar și cel mai bun dintre oameni – ajunge la cunoștința nedemnității lui, Dumnezeu Se coboară, îl ridică și îi dăruiește binecuvântare și înviore.

Păcatul prietenilor lui Iov

Este însă ciudat, că mai întâi se vorbește despre prieteni și abia după aceea despre binecuvântarea și înălțarea, pe care Dumnezeu a dăruit-o lui Iov după restabilirea lui. Mult timp n-am mai auzit nimic despre ei. În timpul ultimei vorbiri lungi a lui Iov, sub îndemnurile lui Elihu, în timpul vorbirii copleșitoare a Creatorului, ei au tăcut. S-a frânt ceva și în inima lor? Găsim și la ei smerire? Cu siguranță nu, căci primul lucru, pe care Dumnezeu li-l spune, este: „Mânia Mea s-a aprins împotriva voastră.” Probabil că ei au văzut o confirmare a propriei lor teorii despre păcatele lui Iov, în mod deosebit în cuvintele Domnului adresate lui Iov. Parțial și privit superficial, cuvintele lui Dumnezeu se

potriveau cu reproșurile lor împotriva lui Iov. Și acum ei aud aici – Dumnezeu Se adresează lui Elifaz, ca cel mai bătrân dintre ei -: „*N-ați vorbit drept despre Mine, ca robul Meu Iov*” (Iov 42.7). Instinctiv te întreb, în ce a vorbit Iov ce se cuvine despre Dumnezeu. Căci privit superficial s-ar fi putut gândi pe drept, că Iov a vorbit la fel de mult de nedrept despre Dumnezeu ca și ceilalți, da, s-ar putea chiar spune, că el a vorbit chiar mai pripit decât Elifaz și prietenii lui.

Efectiv, noi nu avem voie să trecem cu vederea greșelile făcute de Iov. Dar repetăm: este o diferență ca de la cer la pământ, dacă te afli sau nu într-o încercare așa de grea ca Iov. Pentru cei care ei înșiși nu suferă, este foarte ușor să descopere greșeli în cuvintele revoltate ale celui apăsător. Însă Dumnezeu ține socoteală de împrejurările în care ele sunt rostite, mult mai mult decât probabil gândim noi. Să nu uităm, că ceea ce era păcătos în cuvintele lui Iov a fost muștrat de Dumnezeu, a fost recunoscut și mărturisit de Iov și urmare acestui fapt era iertat de Dumnezeu. De aceea pentru Dumnezeu sosise acum momentul să-Și amintească cât mult bine a spus Iov în suferința lui, câtă credință a arătat el chiar și în acele momente, cum el – în contradicție cu sine însuși – a luat prin credință ca Salvator pe Dumnezeul acela care în momentul următor i s-a apărut că ar fi un dușman.

Dumnezeu nu este unul care uită aceste lucruri. Însă El evaluează serios greșala bărbaților care în părerea greșită că fac ce este drept, au eșuat complet în judecarea conform gândurilor lui Dumnezeu a unui anumit caz. Ei cunoșteau aceste gânduri, în măsura în care Dumnezeu le-a revelat în timpul acela, dar au greșit grav în aplicarea lor. De aceea, ceea ce ei spun, este pe de o parte foarte adevărat, și pe de altă parte foarte greșit. Adevărurile abstracte fără viață spirituală călăuzită prin Duhul Sfânt sunt întotdeauna un pericol pentru credincioși. Uneori se produce mai multă pagubă prin aplicarea greșită a unui adevăr decât printr-o nedreptate. Căci adevărul aplicat greșit dă unei rătăcirii o aparentă înfățișare de autoritate divină. Când o nebunie este cunoscută sau ceva, care aparent este fals, te îndepărtezi, însă fiecare credincios este impresionat de adevărul lui Dumnezeu. Deci dacă adevărul este aplicat greșit – ca aici, pentru a nimici moral pe unul care era subiectul special al intereselor lui Dumnezeu -, atunci aceasta este ceva îngrozitor în ochii Săi. Și cei trei prieteni s-au făcut vinovați de acest păcat. Fără îndoială Dumnezeu nu-i va compara în privința aceasta cu Iov, înainte ca ei să se fi smerit; dar pentru că aceasta a avut loc, pentru că Iov a fost declarat drept de Dumnezeu în privința aceasta, a recunoscut greșelile lui de odinioară și a primit iertare, acum Dumnezeu Își amintește de multele lucruri bune, care s-au găsit în inima lui în timpul încercării, și le pune față în față cu fățarnicia celor trei prieteni.

Rodul adevăratei smerenii

Cât de deplin a fost Iov restabilit în părtășia cu Dumnezeu se arată cel mai clar în faptul că Elifaz a jertfit pentru sine și prietenii lui șapte tauri și șapte berbeci ca jertfă de ardere-de-tot și că Iov trebuia să se roage pentru ei.

Și pentru noi este instructiv să vedem acest rod al adevăratei smerenii. Credincioșii, care au păcătuțit, după mărturisire și reîntoarcere arată deseori un timp o oarecare teamă, o reținere în a ocupa din nou locul pe care l-au avut înainte între credincioși. Suntem convinși că o astfel de atitudine este bună și mărturisește despre o conștiință sinceră. Însă pe de altă parte trebuie să remarcăm cât de desăvârșit iartă Dumnezeu păcatul. Ar trebui mai degrabă să întâmpinăm cu dragoste și încurajare pe astfel de credincioși rușinați, decât cu neîncredere și permanentă condamnare. Să ne gândim la comportarea tatălui față de fiul pierdut, cum el și-a deschis brațele, inima și casa, ca să primească pe cel reîntors. Cu siguranță fiul a stat cu teamă și rușine la acea masă de sărbătoare, însă fratele lui era de condamnat aspru, care cerea răzbunare în loc de har.

Este de asemenea remarcabil, că prietenii au trebuit să aducă o jertfă de ardere-de-tot. Noi ne-am gândi într-un astfel de caz mai degrabă la o jertfă pentru păcat. Probabil din aceasta avem voie să tragem concluzia că istoria lui Iov a avut loc înainte de darea Legii. În Lege sunt date prescripții exacte în legătură cu jertfa ce trebuie adusă pentru păcatele săvârșite. Înainte de aceasta este vorba numai despre jertfa de ardere-de-tot, ca la Noe (Geneza 8.20), la Avraam (Geneza 22.2) și la Iov. Felul în care Dumnezeu prescrie această jertfă de ardere-de-tot arată că ea trebuie să exprime o mărturisire solemnă a păcatului: „... ca nu cumva să vă fac după nebunia voastră; pentru că n-ați vorbit drept despre Mine, ca robul Meu Iov” (Iov 42.8).

„Sfârșitul Domnului” cu Iov

Cât de frumos este ceea ce urmează! *„Domnul a întors captivitatea lui Iov, când s-a rugat pentru prietenii săi”* (Iov 42.10). El nu întoarce numai pedeapsa pentru prieteni în urma rugăciunii lui Iov, ci eliberează și pe Iov însuși. Acesta s-a simțit captiv pe tot parcursul încercării lui și a exprimat astfel acest sentiment: *„Îmi pui picioarele în butuci”* (Iov 13.27). *„Dumnezeu m-a înconjurat cu plasa Lui”* (Iov 19.6). Mai târziu va recunoaște că nu Dumnezeu îl ținea prins, ci că el însuși era încurcat în propriile gânduri greșite.

Acum Dumnezeu i-a arătat har, și că inima lui era plină de har se arată în aceea, că el era imediat gata să arate har, prin aceea că s-a rugat pentru prietenii lui, pentru ei, cei care l-au rănit cel mai dureros.

În acest moment minunat al harului deplin, în timp ce fumul jertfei se înalță împreună cu rugăciunile unui om care se află deplin în părtășia lui Dumnezeu, Dumnezeu întoarce totul spre bine pentru Iov. El primește dublu din tot ce a posedat odinioară. Prin aceasta Dumnezeu voia să exprime pentru el și pentru toți credincioșii necesitatea inimii Sale de a ne binecuvânta și în exterior. Dacă păcatele noastre au fost iertate, atunci El Se gândește la binele pe care l-am făcut și îl răsplătește.

Așa S-a gândit Dumnezeu acum, că Iov a ținut cu tărie la El, atunci când încercarea cea mai vitregă a venit asupra lui, așa că însuși satan a fost rușinat. Într-adevăr după aceea Iov a trebuit să se cunoască pe sine însuși, dar primirea cu credință a tuturor suferințelor lui din mâna lui Dumnezeu a păstrat valoarea ei pentru Dumnezeu. Și aceasta era fără îndoială har de la Dumnezeu. Că Iov ținea cu tărie la Dumnezeu, aceasta a avut loc pentru că Dumnezeu nu l-a părăsit pe Iov. Dacă suntem dreți și rămânem statornici, în ciuda a orice ar veni peste noi, aceasta este har, care ne face capabili pentru aceasta. Știm aceasta și o recunoaștem cu plăcere. Totuși rămâne pentru noi o îmbărbătare în viața noastră spirituală, că Dumnezeu vrea să răsplătească faptele noastre bune și nu le va uita, dacă avem mereu înaintea privirii noastre, că credința precede faptele. Faptele noastre nu ne pot mântui, nu ne pot salva, nu pot îndepărta nici măcar un singur păcat. Dar dacă toate acestea au avut loc pe baza harului și au fost primite prin credință, atunci Dumnezeu cere de la noi fapte bune, pentru ca să fie exprimată și confirmată credința. Și cu aceste lucrări El leagă făgăduințele Lui minunate pentru viața de acum și viața viitoare.

Încercarea a părut desigur lui Iov nesuportabil de lungă, atunci când a îndurat-o. Dar cât de scurtă trebuie să fi fost ea în amintirea lui, când el a recunoscut mâna lui Dumnezeu în suferințe și s-a gândit în urmă la ele în viața lungă care a urmat după aceea. O viață de părtășie netulburată cu Dumnezeul său, plină de binecuvântări, în care totul s-a reîntors la el, tot ce a pierdut odinioară, prin aceea că posesiunile lui pământești s-au dublat și în care el deseori a avut în inima lui gândul înviorător al psalmistului: *„Este o clipă în mânia Sa, o viață în bunăvoința Sa”* (Psalmul 30.5).